
ALS HET HART SPREEKT

DOOR

P. KEUNING.

TWEE donkere kraaloogjes keken haar aan, een magere hand strekte zich naar de hare uit en er klonk een neusgeluid, dat Annie „snuffelen” noemde.

„Zoo, nicht” — weer het neusgeluid — „bist doar? Goa zitten. Hier is 'n stoul.”

Daar zat ze, tusschen tante en nicht, achter de tafel. En nu kon ze om zich zien, in de ruime kamer, waarin alles blonk en glom, waarin alles, wat maar gewreven en gepoetst kon worden, gewreven en gepoetst was. Er was een groote, mahoniehouten linnenkast, en een orgel en een trapnaaimachine en vensterbanken vol geraniums en andere planten. Er was een groote petroleum-lamp met bonte bloemen op de peer, en er was op tafel een koffieblad met een kraantjes-koffiepot en wat kopjes. En er was een tabakskistje en een geheimzinnig voorwerp, door oom later op den avond kwispeldoor genoemd.

Annie vond haar omgeving wel vreemd en ze maakte zoo voor zichzelf uit, dat tante nog al bij de hand leek, dat oom wel erg goedig was en dat nicht Jantje er een beetje dom uitzag.

„'n Gouje rais had?”

„Ja, tante, 't gaat wel.”

„Muide?”

„'n Beetje.”

„Jantje, geef Annao ais 'n kop vol koffie. En zet 't brood den kloar. Hest zeker honger, Annao?”

„Heel veel trek heb ik niet, tante.”

„Kom, kom, jonge wichter kennen altied eten. En bie ons wordt *goud* eten. Dat binnen wie zoo wend. Zelfst 't boereneten wel lussen.”

Er werd een blauw- en witgeruit servet op tafel gelegd; er was boter en kaas en witte- en roggebrood en... er was koffie. Een overvloed. Maar Annie deed de maaltijd geen eer aan.

„Da's ja gain eten wicht,” vond tante. „Bist ook ja net zoo blaik. Da's altieden zoo mit dei stadsche luu. Och, hou gait dat? Hier 'n hap van en doar 'n snap van en gain vet ien 't eten.”

„Jao,” vond oom, die aan zijn maaltijden in Amsterdam dacht, „'t is doar roar en 'n mensk wait doar nait altied, wat e ef. En ie kriegen doar van alles moar zo'n lutje bietje.”

Annie vond haar familie niet erg beleefd, maar dat liet ze niet merken. Toen de maaltijd gedaan was, nam oom zijn krant, tante en nicht sloegen aan 't breien en Annie vocht tegen haar slaap.

„Kenst speulen?” vroeg Jantje eindelijk.

„Orgelspelen? Ja, maar 'k heb het nou in een tijdje niet gedaan. Je begrijpt....”

Toen werd de ontroering haar te machtig en ze schreide.

Oom snoot zijn neus. Tante keek sip.

„Jao, wicht,” merkte ze op, „'t is zooas 't is. Berauw komt altied te loat en dat het dien moeke ook ondervonnen.”

Oom hoestte.

„Nou is ze oet heur lieden,” merkte hij op.

„Zoo is 't,” besloot tante, „en doar mouten wie ons bie neerleggen. Dat is nou ainmoal zoo en doe bist nou hier. 'k Zee eerst tegen boer, dat 't 'n haile zörg was, moar ie kennen joen familie toch ook nait loaten verkommen. Wat zollen mensken wel zeggen. En 'k zee ook weer, as 't wicht wat warken wil, zee 'k, zel ik heur wel gauw leeren, wat ze te doun het, zee 'k en wel wait hou 't den nog gait. As d'r ais 'n fikse vrijer komt.... Hest toch nog niks an hand, wicht?”

Annie schreide niet meer, maar ze gaf ook geen antwoord.

„Vanzulfs, 't zel nait mitvallen,” overpeinsde tante. „Geld zuikt geld, en woar niks is, ken ook niks biekommen. Moar 'n mensk ken 't nooit waiten. 'n Weduwnoar of zoo, mit 'n poar kien-der, dat zel nog kennen. 'k Zel wel ais veur die oetzain, heur. En den moar fiks en veerdig ien 't wark. Wat west is is west, moar bist nou hier en 't zel hail wel goan. Most altied moar doun, wat ik die zeg, den komt 't wel ien order.”

„Hè, wat snof ie weer mit neus, moeke.”

„Jao, 'k bin 'n bietje verkoldens.”

„Nou, den binnen ie altied verkoldens. 'k Loof d'r niks van.”

Tante keek verontwaardigd, maar ze zei niets. Oom draaide een beetje op zijn stoel heen en weer.

„Wel wassen d'r nog meer ien stadsche woagen?” vroeg hij.

„'k Weet niet, oom. Rare lui. Een koopman, geloof ik en een boer en, o ja, ook een onderwijzer. Terpstra heette hij, geloof ik.”

„Da's 'n sociaalist,” bromde oom.

„Ja? Hé, dan zag hij er niet naar uit. Ik had gemeend, dat hij wel onderwijzer aan een christelijke school zou zijn.”

„Jao, dat is ook zoo. Moar 't is toch 'n sociaalist. Arbaiders opsteukeln. En ien kiesveraineging boudel ien war sturen.”

Tante snoof.